

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/83/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3825010629
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Straka
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3825010629.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Straku a sudcov JUDr. Juraja Valáška a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. X.X.XXXX v Partizánskom, trvale bytom C., D. E. XXXX/XX, trestne stíhanému pre zločin neoprávneného prechovávanía omamnej látky a psychotropnej látky podľa § 171 odsek 1, odsek 2, odsek 4 písmeno b) Trestného zákona na verejnom zasadnutí konanom dňa 8.1.2026 prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 20T/49/2025 zo dňa 27.10.2025 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 20T/49/2025 zo dňa 27.10.2025 bol obžalovaný A. B. uznaný vinným zo spáchania zločinu neoprávneného prechovávanía omamnej látky a psychotropnej látky podľa § 171 odsek 1, odsek 2, odsek 4 písmeno b) Trestného zákona. na tom skutkovom základe, že

„obvinený A. B. od presne nezistenej doby v meste Partizánske, na adrese Veľká okružná 1105/79 a všade tam kde sa zdržiaval až do dňa 12.03.2025 do 16:35 hod. kedy mu bola na vale rieky Nitra v Partizánskom pri Základnej škole F. G. na ulici Malá okružná, na súradniciach 48,62040 S a 18,36499 V, kde sa pohyboval na kolobežke obmedzená osobná sloboda operatívnymi pracovníkmi odboru kriminálnej polície Krajského riaditeľstva PZ v Trenčíne podľa § 85 odsek 2 Trestného poriadku neoprávnené prechovával pri sebe čiernu plastovú krabičku o rozmere 11x10x4 cm s patentom na jednu stranu otvárania, polepenú striebornou páskou s obsahom 11 ks plastových vreciek s tlakovým uzáverom s obsahom sušeného rastlinného materiálu rodu Cannabis (konopa) s celkovou hmotnosťou 6,072 g s priemernou koncentráciou účinnej látky ?9 - tetrahydrokanabinolu (?9- THC) 9,4% hmotnostného a 15 ks plastových vreciek s tlakovým uzáverom s obsahom bieleho kryštalického materiálu s celkovou hmotnosťou 3,992 g s obsahom metamfetamínu, s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 41,5 % hmotnostných, ktorú krabičku s uvedeným obsahom tesne predtým ako k nemu prišli operatívni pracovníci Odboru kriminálnej polície Krajského riaditeľstva PZ v Trenčíne, odhodil pri breh rieky Nitra, pričom v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov rastliny rodu Cannabis (konopa) sú zaradené do I. skupiny omamných látok, ?9 - tetrahydrokanabinolu (?9- THC) do II. skupiny psychotropných látok a metamfetamín je zaradený do II. skupiny psychotropných látok.“

Za to mu bol podľa § uložený trest odňatia slobody v trvaní 32 mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženía.

Citovaný rozsudok nenadobudol v celosti právoplatnosť, lebo obžalovaný prostredníctvom obhajcu podal v zákonnej lehote proti nemu odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku okresného súdu, vrátane konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutých výrokov.

V úvode písomných dôvodoch odvolania obhajca obžalovaného poukázal na výrokovú časť napadnutého rozsudku a ďalej uviedol nasledovné :

„Som presvedčený, že súd prvého stupňa nevyhodnotil skutkové okolnosti veci úplne a správne. V prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní som opakovane uvádzal, že skutok, ktorý sa stal nepopieram, avšak nesúhlasím, že získané dôkazy boli zaistené zákonným spôsobom a že pri mojom zadržaní došlo k hrubému porušeniu ústavného princípu zákazu sebaobviňovania, nakoľko som nebol príslušníkom Policajného zboru riadne poučený o svojich procesných právach. Opätovne poukazujem na skutočnosť, že tým, že som nebol náležite poučený ešte predtým, ako som príslušníkom Policajného zboru dobrovoľne oznámil, čo mám pri sebe a čo sa nachádza vo vrecku zavesenom na riadidlách kolobežky, som sa fakticky sám obvinil zo spáchania trestného činu, čím došlo k porušeniu môjho ústavného práva.

Z výpovedí príslušníkov Policajného zboru SR jasne vyplýva, že podozrenie s páchania trestnej činnosti mojou osobou u nich vzniklo ešte predtým ako ma obmedzili na osobnej slobode, nakoľko sa domnievali že by som mal byť tzv. preberač v súvislosti s trestnou činnosťou na senioroch, a preto sa rozhodli ma zastaviť a skontrolovať.

Zákaz sebaobviňovania je ústavný princíp vyplývajúci z čl. 47 ods. 1 ústavy. Obsahom zásady, podľa ktorej nikto nie je povinný obviňovať seba samého, je, že nikto nemôže byť nútený, aby obviňoval seba samého. Zákaz sebaobviňovania má chrániť obvineného pred bezprávnym donucovaním zo strany štátnych orgánov, a tým prispievať k zaisteniu spravodlivého procesu (R 92/2015). Policajná hliadka mala hneď potom, ako nadobudla dôvodné podozrenie, že v nimi zastavenom vozidle sa môžu nachádzať omamné a psychotropné látky, ukončiť dopravnú kontrolu a svoj postup prispôbiť požiadavkám TP adresovaným verejným autoritám na účely vyšetrovania trestnej činnosti vrátane zodpovedajúcich úkonov podľa predpisov o Policajnom zbere. Policajt, ktorý mal dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, mal sťažovateľa v zmysle TP riadne poučiť o možnosti zákazu sebaobviňovania podľa čl. 47 ods. 1 ústavy ešte pred samotnou výzvou na vydanie veci. (Nález Ústavného súdu III. ÚS 561/2021 zo dňa 21.03.2021)

Podľa vyššie uvedeného nálezu Ústavného súdu vyplýva, že v prípade ak má príslušník Policajného zboru SR podozrenie na páchanie AKEJKOL'VEK trestnej činnosti je povinný podozrivú osobu riadne poučiť o jej právach a poučiť ju taktiež o možnosti zákazu sebaobviňovania podľa čl. 47 ods. 1 Ústavy SR. V danom prípade mám za to, že som nebol riadne poučený o svojich právach a bolo porušené moje ústavné právo podľa čl. 47 ods. 1 Ústavy, t.j. zákaz sebaobviňovania, nakoľko z výpovedí príslušníkov Policajného zboru SR jasne vyplýva, že podozrenie s páchania trestnej činnosti mojou osobou u nich vzniklo, ešte predtým ako ma obmedzili na osobnej slobode, nakoľko sa domnievali že by som mal byť tzv. preberač v súvislosti s trestnou činnosťou na senioroch, a preto sa rozhodli ma zastaviť a skontrolovať.

Vo výpovedi zo dňa 30.04.2025 mjr. Mgr. F. C. uviedol, že podozrenie voči mojej osobe u nich vzbudilo to, že som mal na riadidlách zavesenú tašku, kde v tom čase nadobudol podozrenie, že v uvedenej taške sa môže nachádzať finančná hotovosť prípadne šperky pochádzajúce z trestnej činnosti kvôli, ktorej boli v ten deň v meste Partizánske. Obdobné skutočnosti ohľadom podozrenia voči mojej osobe s páchania trestnej činnosti uviedli vo svojich výpovediach i G. C. H. C. a I. J. C. G..

Z daných výpovedí príslušníkov Policajného zboru SR je nepochybne zrejmé, že už v čase pred tým ako došlo k zastaveniu mojej osoby a následnej kontrole a kladeniu otázok mali podozrenie zo spáchania trestnej činnosti teda že som bol pre policajtov podozrivý.

Vzhľadom na vyššie uvedené je nepochybne že predtým ako mi začali klásť otázky čo som vyhodil, čo mám v taške a prečo som utekal, opomenuli svoju povinnosť ma riadne poučiť o mojich procesných právach a o možnosti zákazu sebaobviňovania. K poučeniu o mojich procesných právach zo strany príslušníkov Policajného zboru SR došlo až následne po tom, ako som im sám povedal čo mám pri sebe, čo je obsahom podozrivej tašky zavesenej na riadidlách elektrokolobežky (pozn. obvineného táto taška bola podnetom na podozrenie z páchania trestnej činnosti), predmetnú tašku som mal celý čas pri sebe a čo som odhodil.

Tým že som nebol riadne poučený, predtým ako som príslušníkom Policajného zboru SR sám povedal čo mám pri sebe a čo je obsahom vrecka, ktoré bolo zavesené na riadidlách kolobežky, som sám seba obvinil zo spáchania trestného činu, čím bolo porušené moje ústavné právo.

Rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 1To/55/2024 zo dňa 08.10.2024: Usvedčujúci dôkaz môže byť spôsobilým podkladom pre uznanie viny obžalovaného len za podmienky, že bol získaný zákonným spôsobom, okrem iného že bol získaný takým postupom, ktorý je v súlade s právnymi predpismi. Okrem zákonnosti dôkazu existuje ešte tzv. procesná použiteľnosť dôkazu, pri ktorej ide v zásade o zákonný dôkaz, ktorý však vzhľadom k určitým okolnostiam nemôže byť použitý v ďalšom priebehu konania. Ani verejný záujem na odhaľovaní, stíhaní trestného činu a potrestaní páchatel'a nemôže ospravedlniť taký postup, ktorý zasahuje do samotnej podstaty práva obžalovaného na obhajobu, vrátane práva ne byť nútený obviňovať sám seba.

Mám za to, že pri zabezpečovaní jedného z najpodstatnejších dôkazov – zaistených vecí, konkrétne čiernej krabíčky o rozmeroch približne 11 × 10 × 4 cm s patentom otvárania na jednej strane, polepenej striebornou páskou, vrátane jej obsahu, došlo k porušeniu ústavného princípu zákazu sebaobviňovania, vyplývajúceho z čl. 47 ods. 1 Ústavy SR, nakoľko obžalovaný nebol pri získavaní tohto dôkazu riadne poučený.

Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tdo/11/2013, nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 561/2021 z 21.12.2021: Je dôležité, aby policajt predtým ako vyzve osobu na vydanie vecí, podľa § 89a Tr. por. túto poučil o zákonnej možnosti neobviňovať sám seba a neprispievať k vlastnému sebaobviňovaniu z trestnej činnosti.

Mám za to, že je prípustné analogicky uplatniť princíp zákazu sebaobviňovania aj v predmetnej trestnej veci, nakoľko obžalovaný, hoci nemal daný predmet pri sebe v čase konfrontácie s policajnou hliadkou, tým nijakým spôsobom nezbavuje príslušníkov Policajného zboru SR povinnosti dodržiavať správny procesný postup. V danej veci je rozhodujúce, že príslušníci Policajného zboru SR už pred samotnou konfrontáciou s obžalovaným mali voči nemu podozrenie. Podľa ich vlastných vyjadrení som sa im zdal „čudný“ ešte predtým, ako ku mnepristúpili, a to najmä z dôvodu, že v tom čase vykonávali šetrenie v súvislosti s trestnou činnosťou podvodov páchaných na senioroch.

De facto teda príslušníci Policajného zboru SR považovali ma za podozrivú osobu ešte skôr, ako so mnou nadviazali kontakt. Je však neprípustné, aby v demokratickom právnom štáte predstavitelia a nositelia štátnej moci svojvoľne, bez riadneho poučenia, konfrontovali osoby, ktoré sa im subjektívne javia ako podozrivé.

Rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 1To/55/2024 zo dňa 08.10.2024: Je v rozpore so zákonom, ak príslušník PZ vyzýva osobu, ktorá sa mu len zdá z nejakého subjektívneho dôvodu „čudná“ (podozrivá), nepácha trestnú činnosť, vyložiť veci, resp. ukázať veci, ktoré by mohli pochádzať z trestnej činnosti. Ak sa príslušníkom Policajného zboru SR osoba obžalovaného zdala čudná resp. podozrivá, či už zo spáchania priestupku alebo TČ, mali povinnosť najskôr tejto osobe oznámiť z čoho je podozrivá a následne ju poučiť o jej právach, a to aj o práve, že k priznaniu sa zo spáchania priestupku alebo TČ nemožno nikoho nútiť. Uvedené je podstatné aj preto, že zákaz donútenia k priznaniu zahŕňa nielen právo nevypovedať, ale aj právo neprispievať žiadnym aktívnym spôsobom, či už priamo alebo nepriamo, k svojmu obvineniu. Zákaz tzv. sebaobviňovania sa posudzuje v určitej logickej nadväznosti, resp. postupnosti. Pri relevantných poznatkoch o podozrení zo spáchania alebo aktuálneho páchania TČ, ktorými polícia disponuje v dostatočnom časovom predstihu vzniká povinnosť postupu OČTK podľa TP. Ak dôkazy nie sú zabezpečené zákonným spôsobom v súlade s príslušnými ustanoveniami TP po predchádzajúcom poučení obžalovaného o svojich právach, najmä poučení o možnosti zákazu sebaobviňovania podľa čl. 47 ods. 1 ústavy, nie sú spôsobilými dôkazmi na uznanie viny obžalovaného. Na takto získané dôkazy nie je možné v konaní prihliadnuť a ide o dôkazy nepoužiteľné a absolútne neúčinné, keďže nezákonnosť pri ich získaní už nie je možné odstrániť, pretože predmetný procesný úkon nie je možné opätovne vykonať. Uvedené sa vzťahuje aj na ďalšie vykonané úkony viažuce sa na takto získaný dôkaz (najmä výsluchy obžalovaného a svedkov), t.j. nezákonnosťou sú postihnuté aj ďalšie dôkazy vykonané na podklade nezákonne získaného dôkazu (dôkaz získaný v rozpore so zákonom prenáša svoju nezákonnosť a procesnú nepoužiteľnosť aj na ďalšie dôkazy, ktoré vychádzajú z obsahu nezákonne získaného dôkazu, tzv. teória plodov otráveného stromu).

Poukazujem na to, že bez riadneho poučenia, resp. až následne po tom, ako som sám spontánne odpovedal na otázku policajtov, čo odhodil, a ukázal som im miesto, kde sa nachádzala predmetná krabíčka, fakticky sám seba usvedčil zo spáchania skutku, na čo som však nebol vopred upozornený. V čase, keď policajti pristúpili k mojej osobe, mal som pri sebe aj taštičku, ktorá bola podľa ich vlastných vyjadrení prvotným dôvodom, prečo sa som sa im javil ako podozrivý z trestnej činnosti. Je teda zrejmé, že som mal podľa domnienky polície pri sebe predmet, ktorý mohol byť dôkazom, a preto bolo povinnosťou policajtov postupovať v súlade so zákonom a riadne ma poučiť o mojich právach.

Ak by sa súd naďalej príliš formalisticky a striktnie pridržiaval doktríny, podľa ktorej musí mať podozrivý predmet pri sebe, aby sa mohol uplatniť princíp zákazu sebaobviňovania, viedlo by to k porušeniu práva

obžalovaného na spravodlivý proces a na obhajobu. Nie je prípustné, aby sa tento princíp neuplatnil len z dôvodu, že som v stave paniky predmet odhodil.

Poukazuje na to, že k vysloveniu viny nemôže dôjsť, keďže rozhodujúci dôkaz v predmetnej veci bol získaný nesprávnym procesným postupom. Tento dôkaz nebol získaný v súlade s právnymi predpismi a porušil základné práva obžalovaného, vrátane práva na spravodlivý proces a zákazu sebaobviňovania. Z tohto dôvodu došlo k reťazeniu aj ostatných získaných dôkazov, čím sa ich použitie stalo neprípustným. Bez tohto dôkazu teda neexistuje žiadny iný relevantný podklad, ktorý by umožňoval jednoznačne preukázať vinu obžalovaného.

Na základe vyššie uvedených skutočností prostredníctvom svojho ustanoveného obhajcu navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d) Trestného poriadku zrušil napadnutý Rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 20T/49/2025-431 zo dňa 27.10.2025 a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol sám rozsudkom vo veci tak, že ma ako obžalovaného v zmysle § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodí spod obžaloby.“

Odvolanie odôvodnil aj samotný obžalovaný. V písomných dôvodoch odvolania poukázal na porušenie zákazu sebaobviňovania zo strany zasahujúcich príslušníkov polície, ktorí ho už ako podozrivého náležite nepoučili o jeho právach v súlade s Trestným poriadkom, v dôsledku čoho neexistuje dôkaz o jeho vine. V tejto súvislosti namietal nesprávne odôvodnenie rozsudku okresného súdu, ktorý vyhodnotil skutkový stav v rozpore s vykonanými dôkazmi.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaného prokurátor navrhol podané odvolanie ako nedôvodné zamietnuť. Obhajoba navrhla podanému odvolaniu vyhovieť.

Krajský súd ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. por., na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 a 2 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním obžalovaného napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, z obsahu odvolania a jeho písomných dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytýkané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytýkaných, ktoré by inak odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Obhajoba sa podľa písomného odôvodnenia odvolania formálne domáhala zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) a d) Tr. por. Z obsahu odôvodnenia odvolania obžalovaného však vyplývali len vecné námietky obhajoby proti postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por., ktoré podľa názoru obhajoby nepreukazovali vinu obžalovaného.

K formálne vznesenej námietke v zmysle § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por. odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že vecne táto námietka nebola odôvodnená žiadnymi konkrétnymi návrhmi na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania. Odvolací súd tak nevhliadol žiaden dôvod zakladajúci oprávnenosť tejto ničím nepodloženej námietky.

V súvislosti s namietanou správnosťou hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany okresného súdu odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno

preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda okresný súd postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku okresného súdu vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože okresný súd by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., môže odvolací súd upozorniť okresný súd len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku, na obsah ktorého týmto odvolací súd poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, okresný súd na základe vykonaných a vyhodnotených dôkazov dospel ku správne skutkovému záveru, podľa ktorého dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní spoľahlivo preukázali spáchanie trestného činu obžalovaným v zmysle podanej obžaloby. V tomto ohľade skutkové zistenia okresného súdu majú podľa názoru odvolacieho súdu úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a nevykazujú vady, ktoré by mali základ v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por.

Preskúmaním obsahu spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vysporiadal so všetkými okolnosťami, významnými pre rozhodnutie vo veci a v súlade s § 168 ods. 1 Tr. por. dal riadne odpovede, prečo nedospel k tým záverom, vyvedenia ktorých sa domáhala obhajoba v dôvodoch jej odvolania.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s hodnotením vykonaných dôkazov zo strany okresného súdu. V tomto ohľade obhajoba namietala, že v čase, kedy už existovalo voči obžalovanému zo strany zasahujúcich príslušníkov polície podozrenie v súvislosti s jeho možným podieľaním sa na trestnej činnosti voči seniorom, obžalovaný nebol náležite poučený o zákaze seba obviňovania ešte pred tým ako odpovedal na otázky polície. K uvedenej námietke odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v preskúmanom prípade procesným úkonom, ktorý viedol k zaisteniu veci – drogy nebola výzva na vydanie veci podľa § 89a Tr. por., s ktorou je spojená povinnosť polície poučiť podozrivého alebo obvineného o jeho právach a povinnostiach, a ktorej súčasťou je aj poučenie o zákaze seba obviňovania, t.j. že nie je povinný urobiť čokoľvek, čím by si mohol privodiť obvinenie alebo prispieť k svojmu obvineniu.

Okresný súd pri hodnotení vykonaných dôkazov správne poukázal na zhodné výpovedi svedkov – príslušníkov polície. Z ich výpovedí vyplynulo, že pri preventívnom výkone služobných povinností, ktoré súviseli s vyššie uvedeným podozrením na páchanie trestnej činnosti na senioroch, si jeden z nich náhodne všimol obžalovaného ako odhodil vec smerom k rieke. Uvedený poznatok, ktorý je výsledkom zákonného služobného postupu, predstavoval zákonný podklad na následné vykonanie neodkladného procesného úkonu – obhliadky miesta činu podľa § 154 Tr. por., ktorá viedla k zisteniu drog, pre ktoré neoprávnené prechovávanie bol obžalovaný napadnutým rozsudkom uznaný za vinného, a s ktorou sa nespája poučovanie povinnosť voči podozrivému alebo obvinenému.

Obhajcom namietané pochybenie polície, ktorej príslušníci pred položením prvej otázky v tom čase podozrivého obžalovaného nepoučili o jeho právach a povinnostiach podľa Trestného poriadku, preto nemalo žiaden vplyv na hodnotenie zákonnosti postupu polície pri zaistení drog pri obhliadke miesta činu, ktorej vykonanie sa neodvíjalo od odpovedí obžalovaného, ale od vedomostí príslušníka polície, ktorý pri plnení služobných povinností získal informáciu podstatnú pre následné začatie trestného konania. Podľa názoru odvolacieho súdu ohliadka miesta činu majúca povahu neodkladného úkonu a jej výsledky tak predstavovali zákonný podklad pre začatie trestného konania a následne na ňu nadväzujúce ďalšie procesné úkony, na ktoré bol okresný súd oprávnený prihliadať pri rozhodovaní o podanej obžalobe. Z tohto dôvodu sú procesne použiteľné nielen výsledky ohliadky miesta činu a informácie z nej získané, ale aj ostatné dôkazy, ktoré boli nadväzne nadobudnuté priamo alebo nepriamo ako výsledok zákonného vykonania prvotného dôkazu – obhliadky miesta činu, ktorá slúžila na zaistenie návykových látok.

Na podklade vyššie uvedených úvah preto odvolací súd nemohol prisvedčiť správnosti odvolacej námietky obžalovaného, že na hlavnom pojednávaní neboli vykonané žiadne zákonné dôkazy, ktoré by umožňovali prijať nepochybný a presvedčivý záver o vine obžalovaného v zmysle podanej obžaloby. Okresný súd podľa názoru odvolacieho súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne, logicky a opierajúc sa o zákonné dôkazy, hodnotiace úvahy a skutkové zistenia, ktoré majú úplnú oporu vo vykonaných dôkazoch, vysvetlil, prečo ho výsledky vykonaného dokazovania presvedčili bez dôvodných pochybností o vine obžalovaného.

Z týchto dôvodov odvolací súd nezistil obhajobou namietané vady napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Keďže odvolací súd na podklade odvolania obžalovaného (v jeho prospech) nezrušil ani v časti výrok o vine obžalovaného, preskúmal v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého rozsudku o treste.

Podľa názoru odvolacieho súdu skutkové zistenia okresného súdu podstatné pre určenie druhu a výmery trestu majú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Z hľadiska možnosti naplnenia účelu trestu podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. je podľa názoru odvolacieho súdu rozhodné, že ani opakovane uložené a vykonané nepodmienečné tresty odňatia slobody neodradili obžalovaného od páchania ďalšej úmyselnej trestnej činnosti, ktorej sa dopustil len niekoľko mesiacov po vykonaní ostatného nepodmienečného trestu odňatia slobody, nevedli k jeho náprave a nedosiahli u obžalovaného očakávaný výchovný účel trestu. Dlhodobá recidíva obžalovaného podmienená sklonmi obžalovaného páchať úmyselnú trestnú činnosť tak podstatne zvyšuje mieru závažnosti jeho konania. Vzhľadom na značne sťaženú možnosť nápravy obžalovaného účel trestu vyjadrený v § 34 ods. 1 Tr. zák. možno aj podľa názoru odvolacieho súdu dosiahnuť jedine uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody ako jediného prostriedku na zabránenie páchania ďalšej trestnej činnosti obžalovaným (represívna zložka účelu trestu).

Pri určovaní výmery trestu okresný súd náležite zohľadnil všetky rozhodujúce požiadavky v zmysle § 33a a § 34 ods. 4 Tr. zák. Správne bral do úvahy z registra trestov vyplývajúce početné odsúdenia, vrátane odsúdenia pre zločin podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) a ods. 3 písm. a) Tr. zák., ktorá okolnosť odôvodňovala s poukazom na § 38 ods. 3 Tr. zák. ukladanie trestu odňatia slobody vo zvýšenej trestnej sadzbe v rozpätí od 32 mesiacov do 6 rokov. S prihliadnutím na tieto okolnosti odvolací súd nemá čo vytknúť okresnému súdu, keď uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 32 mesiacov, ktorý zodpovedá základným kritériám pre určenie výmery trestu podľa § 33a a § 34 ods. 4 Tr. zák. a súčasne aj účelu trestu podľa § 34 ods. 1 Tr. zák.

Keďže obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, okresný súd v súlade s § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavou so stredným stupňom stráženia.

Z týchto dôvodov sa odvolací súd nestotožnil s formálne vznesenou námietkou obhajoby o vade napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por.

Následne odvolací súd preskúmal správnosť a zákonnosť napadnutých výrokov rozsudku a procesného postupu okresného súdu aj z hľadiska existencie prípadných obhajobou nevytýkaných chýb, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Na základe splnenia svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu žiadnych väd napadnutého rozsudku uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.